

Perioden fra 26. november til 10. desember har FN satt av til en årlig kampanje for å få økt fokus på vold mot kvinner. Jeg vil dele to, dessverre ikke unike, episoder fra kirkene våre her i Mali.

De unge jentene er ivrige på gudstjeneste.

Hawa som ble tvangsgiftet

Siden jeg kom til Mali i 2003, har jeg bedt om at de kristne jentene som vokser opp må få kristne ektefeller, slik at de kan beholde troen sin. Derfor var det hardt å se på at datteren i en kristen familie i kassonkeområdet, ble giftet bort til en muslim for noen år siden.

Vi snakket mye med familien om det valget de hadde tatt. De mente det ville være vanskelig for dem å si nei, når en familie som de har tett bånd til og som står over dem i sosial status kom og ba om datteren deres. Dessverre har hun ikke fått gå i kirken etter at hun ble gift. Både mannen og svigermoren presser på for å få henne til å be på muslimsk vis. Det har vært en stor sorg for oss å se en jente som har vært så trofast i kirken, plutselig være helt avskåret fra et kristent liv og fellesskap.

I fjor var det lillesøsteren, la oss kalle henne «Hawa», sin tur til å bli gift. Men dette er en jente som ikke mildt og rolig aksepterte det foreldrene sier. Hun protesterte heftig og sa at hun ville gifte seg med en kristen. Hun samlet også menighetsrådet i kirken og ba dem snakke med foreldrene, for hun ville ikke bli giftet bort til en muslim. Det er imponerende og modig gjort av en ung jente på 16 år. Men alt det Hawa gråt og alle menighetsrådets forsøk på samtaler, familien stod på sitt og hun ble giftet bort, med løfter om at hun skulle få fortsette å gå i kirken.

Hawa hadde et tøft første år som gift. I tillegg til traumet over å bli gift med tvang til en hun ikke ville ha og alle de oppgavene hun ble satt til som yngste kvinne i husholdningen, kom det å være skilt fra menigheten. Dessverre viste det seg at løftet om at hun kunne fortsette å gå i kirken var tomme løfter. Det verste var at da hun vendte seg til faren, tok han fra henne det Nye Testamentet og sa at nå var det mannen hennes som bestemte. Hvis han sa at hun ikke fikk være kristen, så måtte hun akseptere det. Kvinnen er mannens eiendom. Dette ligger så dypt at til og med en far, som jeg opplever som en god kristen, ikke bare godtar å gifte bort datteren sin til en muslimsk slektning, men når hun får problemer står han på mannens side. Det var faren som nektet henne å gå i kirken og å lese bibelen. De gifte døtre er ektemanns eiendom. Hun gir ære til familien ved å være lydige mot ham, og motsatt, hun fører skam over familien sin ved å sette seg opp mot mannen.

Å bli gift er ikke en udelt glede. Som regel gråter den unge jenta bittert når hun blir ført ut fra tunet til foreldrene og inn i en ukjent framtid.

Så kom gladnyheten nå for en stund siden. Etter mye lobbying fra misjonærer og mekling fra menigheten har Hawa endelig fått lov til å gå på gudstjeneste igjen. Vær med å be for henne, at hun må holde fast på troen som hun har med seg. Be for familiene i kassonkeområde som ennå er veldig knyttet til sin tradisjon og kultur.

Koumba som ble borte

Forrige uke var jeg på besøk i en annen menighet på landsbygda. Under forbønnen nevnte noen av vi måtte be for en kvinne i menigheten som hadde hatt en krangel med mannen sin. Etter gudstjenesten ble noen av kvinnene stående og snakke sammen. De spurte om jeg kunne være med på besøk og be for denne kvinnen hjemme.

De fortalte at mannen hadde slått henne kraftig og at hun hadde trukket seg inn i seg selv, men ingenting av det forberedte meg på det jeg fikk se da jeg kom inn i på tunet til familien. Koumba, er ellers livlig og glad, trofast på gudstjenesten, flink til å synge og god med barna. Nå satt hun sammenkrøpet på en stol, med et blikk som ikke så noen ting. Jeg gikk rett forbi henne uten å kjenne henne igjen. De kristne kvinnene som var med meg prøvde å snakke med henne. «Kom nå, Koumba, så går vi inn i hytta di og setter oss.» Hun så på dem, men uten å skjønne hva de sa. En av dem tok henne forsiktig i hånda og da fulgte hun lydlig med. Selv om hun haltet kraftig og hadde vondt for å gå.

Jeg vet ikke hva de hadde kranglet om, men mannen hadde slått henne voldsomt. Hun endte opp på sykestua både på grunn av slagene og fordi hun måtte få intravenøst. Hun nektet nemlig å spise, drikke og snakke. «Det nytter ikke å snakke med henne,» sa svigermoren. «Hun kjenner oss ikke, og hun har ikke snakket på flere dager.»

Jeg var imponert over de kristne damene under dette møtet. En av dem har gått på bibelskolen vår i Bafoulabé, og det var tydelig at hun hadde lært mye i løpet av de tre årene. Da familien begynte å snakke om at Koumba var besatt, og hva de skulle gjøre for å bøte på det, var hun veldig bestemt. «Nei, Koumba er ikke besatt! En kristen kan ikke bli besatt, og dere må ikke finne på å bruke tryllemidler for å sette henne fri. Det er hjertet hennes som er så såret at hun har gått helt i stå.» Også de andre kvinnene på tunet kom etter hvert inn i hytta og satt der sammen med oss. De ba oss om å gjøre noe for å få Koumba tilbake. «Hun er så god. Hun er alltid lydlig og underdanig. Vær så snill, gjør noe for å hjelpe henne!» Koumba satt helt rolig på senga og så på hendene sine. Det så ut som om hun lurte litt på hva de gjorde i fanget hennes.

Det er travelt å være kvinne. I tillegg til å passe barn og lage mat, skal de være til glede og nytte for mann og svigerfamilie.

Vi ba for henne og trøstet familien. Mens vi ba begynte Koumba å gråte stille. Det typiske her i Mali er å hysje på de som gråter. «Ti stille med deg. Det er ikke bra. Slutt å gråt.» Men igjen grep de kristne kvinnene inn. «La henne gråte! Det er hjertet som er så fullt av sorg. Det er derfor hun ikke kan snakke. Hun må gråte for å få det ut.»

Jeg var utrolig trist da vi gikk derfra. Det følte så utrolig håpløst å la henne sitte igjen der. Noen dager senere var en annen av kollegene mine innom sammen med ledere i kirken. De fikk snakket både med Koumba og med mannen. Men bortsett fra å gi råd til dem begge, og en tydelig

beskjed til mannen om at han har var gått langt over streken, var det ikke så mye mer å gjøre.

Hva gjør kirkene?

Kirkene gjør fint lite. Det gjelder ikke bare vår samarbeidskirke, men de fleste kirkene i Mali. Kvinnesynet ligger så fast i kulturer. De paulinske tekstene om at kvinnen skal være underdanig undervises flittig fra prekestolen, så hopper man heller bukk over versene som står sammen med dem, at mannen skal elske og ære kvinnen. Hjertet mitt gråter for disse kvinnen som er fanget i en livssituasjon som de ikke kan komme ut av. Det finnes ingen krisesentre, og en skilt kvinne vil både miste barna sine og slite med å finne måter å overleve på økonomisk.

Noen få kvinner har begynt å si ifra. Jeg snakket nylig med en kvinne som har startet en organisasjon for å undervise andre kvinner om hvordan de kan være stolte og ta vare på sin egenverdi, selv om de lever i krevende situasjoner. Det trengs.

PS: Jeg skrev litt om valget i forrige mail. De som lurer på hvordan det gikk, kan gå inn på bloggen min: <http://glendrangeposten.blogspot.com/2016/11/valg-med-bismak.html> og lese der.

Mange hilsener,

Therese Glendrange

Direktør for Normisjons arbeid i Mali og Senegal

Tel: + (223) 78 79 81 38 (Mali) / + (47) 46 95 96 44 (Norge)

E-post: thereseglen@hotmail.com, dir.mpn@gmail.com Blogg: <http://glendrangeposten.blogspot.com/>

På www.normisjon.no finner dere flere nyheter, rapporter og misjonærbrev fra Mali og andre misjonsland.

Jeg tror på det arbeidet Normisjon driver i Mali og Senegal. Jeg er stolt av mye av det vi oppnår, og jeg utfordrer deg til å være med å støtte på kontonr: **1503.02.13537 og merke innbetalingen med «Mali». Du må gjerne gi rikelig! ☺**